

Lucia Obrinková
Vianočný

chlap príbeh
sprievod darček pocit anjel sviatok
spev zvyk stromček sen pokoj koláčik
zážrak príbeh čas večer vlnš trh
stôl

MARENČIN PT

Lucia Obrinková
Vianočný

The text 'Lucia Obrinková' is written in a black cursive font. Below it, the word 'Vianočný' is written in a larger, more ornate black cursive font. The text is surrounded by various red and white Christmas-themed icons, including snowflakes, stockings, gifts, and ornaments.

MARENČIN PT

© Lucia Oľrinková, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
1057. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1255-3 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1256-0 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1257-7 (ePub)

*Odvaha je v podstate riziko,
že obetujeme známe za neznáme,
pohodlné za nepohodlné,
zvyk za neznámy cieľ.*

OSHO

Náhlila som sa po pešej zóne v našom meste. Neprijemný severák mi bičoval tvár, sem-tam ma trafila snehová vločka. Meškala som viac ako pätnásť minút. Zahla som za roh a zbadala reštauráciu, v ktorej ma mal čakať Alfréd. Netrpezlivo som do nej vbehla a rozhliadla sa po priestore, kde ho zazriem. Sedel úplne v rohu a mával mi. Čašník mi zdvorilo vzal kabát a potom ma odprevadil k stolu za Alfrédom.

„Á, tak tu je moja najobľúbenejšia autorka!“ zvolal, tuho ma objal a pobožkal na líce.

„Ahoj, prepáč, meškám,“ povedala som a kajúcne som naňho pozrela.

„Tým sa vôbec netráp.“ Len čo sme sa usadili, dobehol k nám čašník a položil pred nás dva poháre s Proseccom.

„My niečo oslavujeme?“ zdvihla som prekva-pene obočie.

„Samozrejme. Teba a tvoj úspech, milá Karolína!“ Vzal pohár a cinkol ním o môj. Bol vo

veľmi dobrej nálade. Vlastne si nepamätám, že by som Alfréda niekedy videla inak ako s úsmevom na tvári. Bol to veľmi pozitívne naladený človek. Poznali sme sa asi šesť rokov a za ten čas sa z nás stali dobrí priatelia. Alfréd bol môj vydavateľ. Spolu so svojou manželkou vlastnili malé vydavateľstvo. Ak vám napadlo, že by som mohla byť spisovateľka, tak sa mýlite. Nikdy by som nedala dokopy nijaký román, počas štúdia som dokonca nevedela zosmoliť ani obyčajný dvojstranový sloh. Bola som autorkou kuchárskych kníh. Pred mesiacom mi vyšla moja piata kniha, ktorá zmizla z pultov kníhkupectiev do troch týždňov, a v najbližších dňoch by mala byť hotová dotlač. Začal sa advent, obdobie, ktoré vydavatelia a kníhkupci zbožňujú, pretože vtedy je záujem o knihy niekoľkonásobne vyšší ako počas zvyšku roka.

„Myslela som, že príde aj Rebeka.“

„Musela utekať na iné stretnutie, ale možno sa za nami stihne zastaviť.“ Hovoril o svojej žene.

Celý obed sa niesol vo veľmi príjemnej atmosfére. Bilancovali sme posledný rok, ospevovali sme moju novinku. Tešilo ma, že aj moja ďalšia

knihy sa teší takému obrovskému záujmu. Keď sme prebrali pracovný život, spýtal sa na môj súkromný. Ten až taký žiarivý nebol. Pri otázke, ako budem tráviť vianočné sviatky, som si ťažko vzdychla.

„Tento rok sa na Vianoce vôbec neteším. Dievčatá budú tentoraz s Robom a jeho aktuálnou milenkou a ja... ja budem sama.“ Posmutnela som, keď som si to predstavila.

Minulý rok sme boli s dievčatami samy, Robo im dal svoje darčeky až dvadsiateho piateho, pretože potreboval tráviť Štedrý deň so svojou vtedajšou. Tento rok trval na tom, aby dievčatá boli cez Vianoce u neho. Najprv som o tom nechcela ani počuť, ale zase na mňa vyšiel s niečím, vďaka čomu bol na koni.

„Ty sa chceš rozvádzať a nesúhlasíš s tým, aby boli baby tri dni u mňa? Myslíš, že po rozvode budú len u teba, či čo?“ vyprskol vtedy opovržlivo.

Nakoniec som mu dala za pravdu. Bol ich otec. Lúbil ich a dievčatá jeho. Je normálne, že ich tentoraz chcel na Vianoce u seba. A keď spomenul slovo rozvod, srdce mi blažene poskočilo, pretože hoci už spolu nežijeme ako manželia, o rozvode nechcel ani počuť. Vždy keď som mu to navrhla, vysmial ma, že či mám na to, aby som ho vyplatila z domu. Tým mi

vždy zatvoril ústa, pretože na to nemám, hoci nezarábam zle.

„To mi je ľúto,“ odvetil chápavo Alfréd.

„Téma ‚úspech knihy‘ bola omnoho lepšia,“ trpkoko som skonštatovala.

„Alfréd!“ zvolal ktosi a podišiel k nášmu stolu. Pozrela som sa, komu patril ten hlboký hlas. Pristúpil k nám muž v stredných rokoch v tmavomodrom saku, s upraveným strniskom na tvári.

„Tomáš, zdravím ťa. Kde ťa nestretnem? Si už v meste?“ zvolal Alfréd, postavil sa a podal si s dotýčným ruku.

„Prepáčte, nechcel som vás rušiť,“ ospravedlňujúco na mňa pozrel chlap menom Tomáš.

„Koľko sa tu zdržíš? Mohli by sme sa stretnúť,“ navrhol mu Alfréd.

„Už sa budem zdržovať len tu, vo Viedni som už všetko mesiac dozadu odovzdal,“ prikývol a opäť na mňa uprel svoj sympatický kukuč.

Nervózne som sa zamrvila a odvrátila pohľad od Alfrédovho kamaráta. Ten sa po chvíli rozlúčil a odišiel preč.

„Karolína, drahá! Tak rada ťa vidím!“ zaznelo zrazu a do reštaurácie sa dorútila Rebeka,

Alfrédova manželka. Hodila sa mi okolo krku a pobožkala ma na obe líca. Následne sa svojmu manželovi pritlačila na pery. Ten si ju s obdivom premeral. Oni dvaja boli spolu dlhé roky, no stále to medzi nimi iskrilo, akoby sa zoznámili len prednedávnom. Bolo vidieť, že sa stále veľmi lúbia a ich manželstvo je šťastné.

V kútiku duše som im závidela. Moje manželstvo síce oficiálne stále trvalo, ale už štyri roky sme s Robom spolu nežili. On už medzitým stihol vystriedať niekoľko partneriek. Domov prišiel párkrát do týždňa za našimi dcérami, občas prespal v pracovni, no prekážalo mi to. Najradšej by som vymenila zámky, aby si nemyslel, že si bude žiť chvíľu u nás a potom zase chvíľu v svojom byte s milenkou, no nemala som odvahy. Nechcela som vyrábať konflikty. Bola som rada, že mám od neho po rokoch aspoň aký-taký pokoj. Bol veľmi urážlivý, považoval sa za veľmi dôležitého a neustále sa oháňal svojím úspechom. Jeho ego siahalo až do neba. Celé roky som mohla za všetko zlé, ja som bola vždy viník, ja som mohla aj za to, keď sa zle vyspal, lebo sa menil zimný čas na letný. Občas som tajne snívala o mužovi bez tváre, ktorý by bol ku mne

dobrý, ktorý by sa ku mne správal s úctou, ale keď som sledovala tých v svojom okolí, ani jeden z nich sa nepodobal na muža z mojich predstáv. Všetko to boli nadutí a arogantní pajáci. Niet sa čo diviť, väčšinou to boli Robovi známi.

Rozlúčila som sa s Alfrédom a Rebekou a pobrala som sa pešo domov. Vzduchom poletovali vločky, mráz mi štípal líca. Už od Kataríny, ktorá mala meno v kalendári pred tromi dňami, bolo mrazivo. Hovorí sa: „Katarína na ľade, Vianoce na blate.“ Žeby to aj tento rok vyšlo? Naposledy bol sneh na Vianoce, keď boli moje dievčatá malé... Čert to ber, mne môže byť predsa úplne jedno, ako bude na Vianoce. Aj keby bolo pol metra snehu, bolo by mi to ukradnuté. Tieto Vianoce budem sama, bez dcér. Pri tej predstave mi nepríjemne stiahlo žalúdok. Mala som z toho stres, nevedela som si predstaviť, ako budú pre mňa tohoročné sviatky vyzeráť. Domov som to mala asi tri kilometre, mohla som sadnúť na autobus a pohodlne sa odviezť, ale potrebovala som kráčať. Potrebovala som čerstvý vzduch.

Prišla som domov, uvarila som si ovocný čaj a schúlila som sa pod deku do kresla. Dievčatá ešte neboli doma. Angelika bola na gymnastike

a Ulrika mala hodinu klavíra. Očami som behala po obývačke a pohľad mi zastal na mojich kuchárskych knihách položených v knižnici. Môj veľký osobný úspech, s ktorým nikto nerátať. Robo to nevedel stráviť, myslím, že doteraz neprehltol úspech svojej manželky.

Príbeh mojich kuchárskych kníh sa začal písať pred ôsmimi rokmi, keď som bola na materskej dovolenke s Ulrikou. Vždy som rada varila a piekla a vymýšľala nové recepty, a keď som na Facebooku videla krátke videorecepty, napadlo mi, že to skúsím aj ja. Natáčať sa pri varení. V mojich videách mi bolo vidieť iba ruky, tvár som ukazovať nechcela a nebolo to ani potrebné. Nemala som o svojom výzore vysokú mienku a vďačná som za to mohla byť najmä svojmu manželovi, ktorý ma celé roky sústavne zhadzoval a ponižoval. Moje videá začali byť obľúbené, mala som veľa lajkov a uložení. Nestalo sa to z večera do rána. Trvalo to viac ako rok, kým som si vytvorila celkom slušnú fanúšikovskú základňu. Potom som si založila účet na Instagrame a tam sa to rozbehlo omnoho rýchlejšie, ako som čakala. Množstvo sledovateľov, lajkov, zdieľaní, uložení... až mi začali chodiť

žiadosti o spoluprácu. Nebola som typická influencerka, ktorá by odporúčala taký či onaký produkt, ja som skrátka svoju tvár ukazovať nechcela, takže moje spolupráce mohli ľudia vidieť vo videoreceptoch v surovinách, ktoré som používala, v kuchynskom náradí, s ktorým som pracovala, a podobne. Keď mi začalo viac a viac ľudí písať, že by bolo super dať moje recepty do jednej kuchárskej knihy, oslovila som Alfrédovo vydavateľstvo. Alfréd ma najprv odmietol, vraj kuchárske knihy nevydávajú, ale hneď na druhý deň mi písala Rebeka, že by sa rada stretla a dohodla podmienky vydania. Vyčistila Alfrédovi žalúdok za to, že odmietol majiteľku takých populárnych účtov na sociálnych sieťach, ktorá mala cez 80 000 sledovateľov na Instagrame a okolo 120 000 na Facebooku, ale rozumela som, že ho určite nezaujímal akýsi účet s názvom @Karla_varí. A tak som sa spoznala s ľuďmi, z ktorých sa po vydaní mojej prvej knihy stali moji veľmi dobrí kamaráti.

Umývala som riad a spratávala som neporiadok po natáčaní videoreceptu na vianočné koláčiky s názvom snehové gule, keď zazvonil zvonček. Nieкто dosť naliehavo stláčal tlačidlo, akoby išlo o život. Utrela som si mokré ruky do zástery a pobrala sa otvoriť. Pred dverami stála mladá žena v čiernom kabáte s rozčuchanými gaštanovými vlasmi.

„Pomôžem vám?“ spýtala som sa jej, pretože som ju nepoznala a netušila som, čo by odo mňa mohla chcieť.

„Chcem vás požiadať, aby ste Roba nechali na pokoji,“ začala veľmi rázne. „Pochopte, že už s vami nechce byť.“

„A vy ste kto?“ nechápavo som sa na ňu zahľadela.

„Som Eva, Robova priateľka,“ oznámila mi hrdo. *Ach, takže milenka číslo neviemkoľko osobne.* Doteraz ani jedna nemala tú drzosť

prísť mi klopať na dvere a otravovať ma... Táto je prvá.

„Ja som Karolína, jeho manželka,“ odvetila som naštvane. Pripadalo mi nehorázne, že mala odvahu zvoniť mi doma a rozprávať mi takéto veci.

„Ja viem, kto ste. Chcem, aby ste ho nechali na pokoji. Už vás nemiluje, nechce byť s vami...“ Nerozumela som, prečo mi to rozpráva. Chcela som jej povedať, že si ho môže celého nechať, že ja už o Roba záujem nemám, keď si náhle rozopla kabát, odhalila malé tehotenské bruško a dodala: „A navyše spolu čakáme dieťa.“ Šokovane som na ňu hľadela, aj som zabudla, čo som jej chcela povedať. No po chvíľke ticha som sa ako šialená usmiala a naradovane jej odvetila: „Ďakujem.“

Stiahla obočie k sebe a začudovane si ma obzerala.

„My s Robom už ako manželia nefungujeme, takže vôbec nemusíte mať obavy, milá slečna, a teraz, ak dovolíte... dovidenia.“ Zatvorila som jej dvere pred nosom, hoci sa nadychovala a chcela mi niečo povedať. Prišla som s úsmevom na tvári do kuchyne a v hlave mi

neustále akýsi hlas spokojne šepkal: *Je koniec. Toto je definitívny koniec medzi mnou a Robom. Čaká decko s inou, to je dostatočný dôvod na to, aby sa konečne úplne odsťahoval z domu a aby sa konečne chcel rozviesť. Už sa chcem od neho úplne odstrihnúť, navždy! Natrvalo! Rozvediem sa a budem opäť slobodná. Juchú!*

Čaká decko s inou... Robo bude mať ďalšie dieťa. Založí si novú rodinu. To malé bude brat alebo sestra mojich dievčat... Úsmev mi náhle zmizol z tváre. On bude mať novú rodinu... na Vianoce budú všetci stáť pri stromčeku, on ju bude zozadu objímať, hladkať tehotenské bruško, naše dcéry budú spievať vianočné koledy a ja... ja tu budem sama. Sama v našom dome, v našom domove, ktorý som s láskou celé roky budovala.

Zrazu sa mi zle dýchalo, mala som pocit, akoby mi niekto sadol na hrudník. Zhodila som zo seba zásteru, všetko nechala tak a náhlivo som odišla z domu. Cestou som sa snažila dovolať Rebeke, ale nebrala mi mobil. S červenými vyštípanými lícami som dobehla k Alfrédovi do vydavateľstva. Sekretárka práve vybavovala nejaký hovor, a tak mi len poky-

nula, že môžem vojsť k nemu do pracovne. Zaklopala som a vošla dnu.

„Karolína, ahoj!“ zahlásil prekvapene a vstal.

„Ahoj... Je tu Rebeka?“ spýtala som sa, srdce mi stále búšilo.

„Nie je, je na obchodnom stretnutí. Čo sa stalo? Vyzeráš vyplašene.“

Ťažko som preglgla, bolo mi hrozne a potrebovala som niekomu urýchlene povedať, čo sa stalo.

„Môžeš mi, prosím, niečo naliat?“ šepala som a môj hlas mi pripadal akýsi iný.

Prekvapene roztvoril oči a potom sa obzrel za malým stolíkom, na ktorom stála fľaša z brúseného skla s jantárovou tekutinou vo vnútri a pár pohárikov.

Neisto sa na mňa opäť pozrel a potom mi trochu nalial. Vzala som si pohár a odpila riadny hlt, až ma striaslo a skrivilo mi tvár.

„Kriste!“ zvolala som a s odporom pozrela na pohár vo svojej ruke.

„Je to tridsaťročný koňak,“ povedal do-
tknuto.

„No keď myslíš...“ Pozrela som na neho neisto.

„Tak čo sa stalo? Niečo s Robom?“ spýtal sa naliehavo.

„Dnes u mňa zazvonila jeho milenka, aby mi oznámila, že ho mám nechať na pokoji a že je tehotná,“ vysypala som zo seba chvejúcim sa hlasom.

„Preboha!“ šokovane na mňa hľadel. „To je príšerné! Čo... čo si jej na to povedala?“

„Ďakujem,“ hlesla som.

Obočie mu vyletelo vysoko, a než stihol niečo povedať, vošiel ktosi do kancelárie.

„Čau, Alfréd, sorry, že meškám, ale zdržali ma robotníci.“

Obaja sme vyjavene pozreli na Alfrédovho kamaráta, toho, ktorý nás asi pred týždňom vyrušil pri obede.

„Oh, prepáč, nevedel som, že máš návštevu,“ riekol ospravedlňujúco, a keď zbadal pohárik s koňakom, ktorý som stále stískala v ruke, pobavene zdvihol obočie.

Okamžite som ho odložila a cítila sa trápne. Čo si musel pomyslieť, keď ma zbadal v bežné popoludnie s pohárom koňaku v ruke? Potom som si uvedomila, že som si ani neprezliekla čierne legíny, ktoré som mala

zašpinené od múky a boli na nich zasušené kúsky cesta.

Nervózne som pozrela na Alfréda a so slovami „Musím už ísť“ som sa veľmi rýchlo odpratala preč. Počula som, ako za mnou ešte zakričal: „Karla! Karolína!“, ale upaľovala som najrýchlejšie, ako som vedela. Zdrapla som z vešiaka zimnú bundu a vybehla do chladného popoludnia.

Kráčala som ulicami, bezcieľne som sa náhlila, vdychovala som ľadový vzduch, v hlave som mala milión myšlienok. Zrazu som sa ocitla na hlavnom námestí, kde sa konali vianočné trhy. Do nosa mi vrazil zápach prepálenej masti, ktorý sa valil kúdolom zo stánku, kde smažili cigánsku pečienku. Obzerala som sa okolo seba a pripadala som si úplne stratená.

Bolo mi do plaču. Zúfalo som si nahlas vzlykla. Pani, čo išla oproti mne, na mňa otrávene zazrela.

„Karolína!“ započula som kúsok od seba. Obzrela som sa a srdce mi poskočilo, keď som zahliadla Rebeku. Poslalo mi ju samo nebo.

Dokráčala ku mne so slovami: „Alfréd mi

volal...“ Viac povedať nestihla, pretože som sa jej hodila do náručia a hlasno som sa rozplakala.

„Som pri tebe,“ šepkala mi a hladkala ma po vlasoch.

Po chvíľke som sa odtiahla a utrela som si rukávom bundy mokré líca a nos. Rebeka rýchlo siahla do kabelky a podala mi vreckovku.

„Cítim sa príšerne,“ priznala som. „Ja... najprv som sa potešila, ale...“

„Počkaj, Karli, povedz mi, prosím, všetko od začiatku. Alfréd mi spomenul iba čosi.“

Vyrozprávala som jej celý príbeh o návšteve bezočivej milenky.

„Po všetkých tých rokoch, čo som mu slúžila, snažila som sa byť dobrou manželkou, matkou, gazdinou a nikdy som za to nedostala žiadnu pochvalu ani uznanie, len výčitky a ponižovanie, tak po toľkých rokoch znášania tohto všetkého som sa dopracovala k tomu, že mi pri dverách zazvoní nejaká mladá žaba, aby mi oznámila, že je tehotná s mojím mužom? A čo ma najviac desí, je, že tieto Vianoce budem doma sama. Dievčatá budú prvýkrát tráviť sviatky u neho... budú s jeho tehotnou

milenkou tráviť najkrajšie sviatky roka, budú sa hrať na rodinku a ja... ja budem sama ako taký prst.“ Posledné slová som zakvílila, lebo som sa opäť rozplakala. Hlasno som sa vysmrkala do vreckovky.

„Karli, toto mu musíš poriadne vytmaviť. Nesmieš sa ho báť a stále pred ním ustupovať. Neviem, či existuje väčšie poníženie ako to, čo ti dnes urobili. To je nechutné. Ja by som ho zabila!“

Podišla k stánku, vypýtala dva alkoholické punče a jeden mi natlačila do ruky. Náhlivo sme si obe odpili.

„A nemusíš byť sama. My dvadsiateho piateho odchádzame na chatu, môžeš ísť s nami, budeme radi.“

Na to som okamžite odmietavo pokrútila hlavou. „Nie, určite vás nebudem otravovať.“

„Nebudeš nás otravovať,“ uisťovala ma.

„Nie, Rebeka, cením si to, ale nie. Budem si musieť na to proste zvyknúť. Takéto Vianoce ma budú čakať každé dva roky.“

Pri tej predstave ma striaslo. Vypila som zvyšok punču a pohárik odhodila do koša.

„Myslím, že už radšej pôjdem domov.“

„Dobre. Myslím na teba, Karli. Nedaj sa zahnať do kúta. Pekne mu to vytmav a vyraz s ním dvere. Neboj, zvládneš to. Tá mladá to rozhodne nevyhrala a pochybujem, že Robo chcel ďalšie decko...“

„Ďakujem,“ objala som ju a pobrala som sa peši domov.
